

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 4.547 van 6 december 2007
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Albanese nationaliteit, op 10 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2007.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“ Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger, afkomstig uit Kukes. U bent wees en hebt geen familie. U groeide op in een weeshuis te Kukes, maar door uw gezondheidsproblemen bracht u de meeste tijd door in het aanpalende ziekenhuis. U werd er ingeschakeld om schoonmaakopdrachten uit te voeren. Op een dag – u was dan veertien jaar – maakte u de inkomhal van het ziekenhuis schoon toen u door een man, X genaamd, benaderd werd. De man boezemde u schrik in en daarom riep u een verpleegster te hulp. De volgende dagen bleef de man echter langskomen. Hij vertrouwde u toe dat hij rijk was en dat hij kleren voor u zou kopen. Uiteindelijk besloot u met hem mee te gaan en daarop ontvoerde hij u naar Tirana waar hij u in de woning van zijn moeder en zus, haar echtgenoot en zoon opsloot. U moest er de huishoudelijke taken op zich nemen. Als u die niet naar behoren uitvoerde, werd u door zijn moeder en zus mishandeld. U bleef er uiteindelijk vijf jaar. Ondertussen verbleef X samen met zijn echtgenote X in Italië waar ze zich in het criminele

milieu (drugshandel en prostitutie) verrijkten. Eens om de zes maanden kwam hij naar Albanië en dan mishandelde hij u. Als X thuis kwam, nam hij geregeld jonge meisjes mee die hij naar Italië liet brengen. 's Zomers trok hij altijd met zijn echtgenote naar Durrës op vakantie. Zijn familie vervoegde hem daar en u bleef dan alleen in het huis achter. Uit schrik voor X durfde u toen echter niet te ontsnappen. U had in die periode twee miskramen. De eerste miskraam kon u niet meer in de tijd situeren. De tweede was in oktober 2006.

Beide keren ging u naar het ziekenhuis. De dokters gaven u dan de raad om naar de politie te gaan maar u weigerde uit angst.

Na vijf jaar, in december 2006, besloot X u naar Italië over te brengen. Na een tocht van drie à vier dagen, eerst met de wagen, later in een vrachtwagen, trok u onder begeleiding van twee vrienden van X en vergezeld door twee vrouwen naar het noorden van Italië. Daar wachtte X u op en met de wagen trokken hij, de twee vrouwen en uzelf naar Napels. U verbleef daar één of twee nachten, liet daar vervolgens de andere vrouwen achter en ging samen met X naar Parma. U deelde er een appartement op de eerste verdieping met vier meisjes van wie u de naam niet kent en die op straat werkten. Ook X, de echtgenote van X, en nog een andere vrouw, vermoedelijk van Oekraïense afkomst, verbleven in dat appartement. U kwam er nooit buiten en uw taak bestond erin het huishouden te runnen. Van tijd tot tijd kwam X u opzoeken. U moest dan wakker zijn anders werd u mishandeld. U kon alleen slapen als hij ook sliep.

Na een maand vertelde hij u dat hij een vals paspoort voor u zou fabriceren zodat u ook op straat zou kunnen werken. U was daar zo van aangedaan dat u besloot te vluchten. Toen u op een bepaald ogenblik alleen thuis was, knoopte u midden in de nacht een aantal lakens aan elkaar en klom zo naar beneden. U vond het station en daar stapte u in een willekeurige trein op. Op de trein werd u gecontroleerd, kreeg u een boete en werd u aangemaand om bij de volgende halte uit te stappen. Daarop verstopte u zich de rest van het traject in het toilet. Toen de trein uiteindelijk tot stilstand kwam, stapte u uit.

U constateerde dat u in Frankrijk was maar u wist niet in welke stad precies. Toen u begon te huilen, stapte er een Franse op u af. Ze bleek getrouwd te zijn met een Albanees aan wie u uw hele relaas toevertrouwde.

Hij vertelde u dat het beter voor u was asiel aan te vragen in België. Daarom betaalde hij u een busticket naar Brussel-Noord. Na een busreis van achttien uur kwam u in Brussel aan alwaar u op 23 januari 2007 uw eerste asielaanvraag indiende.

U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument. Wel legde u twee medische attesten neer ter staving van uw huidige psychologische problemen en fysieke letsels (brandwonde door sigaretten). “

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2.1. Verzoekster beroept zich op een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op een manifeste beoordelingsfout.

Verder beroept zij zich op de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en op artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2. Verzoeksters verwijzing naar de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is in het kader van een uitzetting niet relevant. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in volle rechtsmacht, dit wil zeggen het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (R.v.St., Gaelic, nr. 119.876, 26 mei 2003). Hetzelfde geldt voor artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.3. Wat betreft de beweerdde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 stelt de Raad vast dat verzoekster op geen enkele wijze uitwerkt hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

2.4. Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de Vreemdelingenwet worden genomen door de Commissaris-generaal.

2.5. Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt verweerder op dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het verhoor kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Albanese taal machtig is. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan dan ook niet worden weerhouden.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat precies aan te geven waarom de Commissaris-generaal onzorgvuldig te werk is gegaan, of hoe deze beweerdde handelswijze de conclusie van de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen.

2.7. Wat betreft verzoeksters verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen en fouten verzoekster zou kunnen bedoelen.

2.8. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering inhoudelijk betwist en bijgevolg de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing begint als volgt:

“ Na onderzoek van alle door u aangehaalde elementen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u er momenteel omwille van deze redenen niet zou kunnen terugkeren.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen moeilijkheden beperkt bleven tot het privaatrechtelijke niveau. U werd ontvoerd en mishandeld door X en zijn familieleden.”

3.2. In de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève is een vluchteling:

“elke persoon die [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.”

3.3. Om aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus, moet er een band zijn tussen de daden van vervolging en één van de gronden van vervolging zoals verwoord in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster toont niet aan dat de wreedheden die X haar aandeed, hem ingegeven waren door haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Dit blijkt ook niet uit het dossier.

Aldus kunnen de mishandelingen in casu niet gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg kan verzoekster de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

4.1. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stelt dat de beslissing haar deze status weigert *“op basis van een algemene stijlformule”* en laat gelden dat *“haar rechten in haar land van herkomst niet gevrijwaard zijn.”* (zie het verzoekschrift, p. 11). Zij voegt een afschrift bij van een recent Mensenrechtenrapport.

Verzoekster is van mening dat zij wel degelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in de zin van een onmenselijke en vernederende behandeling, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zij stelt dat *“X haar zal weten te vinden en de gevolgen daarvan laten zich raden: dwang, prostitutie of wraak”*.

Verder werpt verzoekster op, verwoord in de brief van dr. Willems, opgenomen in het verzoekschrift, dat haar ingebreke blijven om hulp te vragen tegen X ingegeven was door angst voor hem. Zij stelt ook dat *“ze praktisch nooit buitenkwam, geen relaties had en niet op de hoogte was van alle mogelijkheden tot opvang voor slachtoffers van mensenhandel die in Tirana voorhanden zijn en die uitvoerig beschreven worden in de motivering.”*

4.2. Verweerder wijst op het ongegronde karakter van de asielaanvraag van verzoekster die niet aannemelijk maakt dat zij, omwille van problemen met een man die haar ontvoerde en misbruikte, onmogelijk op bescherming van de autoriteiten van haar land zou kunnen rekenen.

Verweerder stelt dat verzoekster bijgevolg evenmin aannemelijk maakt dat zij om de redenen die zij in haar asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

4.3. Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]”

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]

Verzoekster beweert een risico op ernstige schade te lopen veroorzaakt door de mensenhandelaar en pooier X, zijnde een niet-overheidsfactor.

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat de actor van haar ontvoering, haar opsluiting en haar mishandelingen een privé-persoon is, met name X, en enkele van zijn familieleden.

De bestreden beslissing stelt terecht dat *“Uit niets blijkt de betrokkenheid van de/een lokale of andere overheid bij de door u uiteengezette incidenten. U hebt in dit verband geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u hiervoor geen beroep kon doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten”*.

3.4. De Raad is van mening dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, zeker nu het in casu gebeurtenissen betreft die zich situeren in de privaatrechtelijke sfeer.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster geen pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, ook al had zij hiertoe enkele malen de gelegenheid. De Raad meent dat haar handelswijze onvoldoende is om aan te tonen dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de Albanese overheid wel degelijk stappen onderneemt om de misdaden, waaraan verzoekster beweert bloot te staan, doeltreffender aan te pakken, en er (vrouwen)organisaties zijn die verzoekster konden helpen bij het verkrijgen van nationale bescherming.

De bestreden beslissing verduidelijkt in dit verband:

“Uit informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt overigens dat de Albanese wetgeving mensenhandel en slavernij zwaar bestraft.

Zo schrijft het Albanese Wetboek van Strafrecht een gevangenisstraf van ten minste vijf en ten hoogste vijftien jaar voor bij mensenhandel in het algemeen. Sinds 2004 is de Court for Serious Offences, een bijzondere rechtbank voor zware misdrijven te Tirana, exclusief bevoegd om misdrijven van mensenhandel te bestraffen. In 2005 werd er een Nationale Strategie voor de Bestrijding van Mensenhandel ontwikkeld. Sinds juli 2006 heeft elke regio een zogenaamd Antimensenhandel Comité dat nauw samenwerkt met de niet-gouvernementele organisaties die zich toelagen op de opvang van slachtoffers van mensenhandel (cfr. infra). Ten slotte bestaan er binnen de Albanese politie op nationaal en regionaal niveau afdelingen belast met de opsporing van mensenhandel. Dat deze instrumenten de laatste jaren hun efficiëntie bewezen hebben, blijkt uit de veroordeling en bestraffing van meer dan 33 criminele bendes met onder meer een significante daling van de mensenhandel in Albanië tot gevolg.

Ondanks al deze mogelijkheden liet u na klacht in te dienen tegen uw belager en zijn familie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u effectief de gelegenheid had zich te onttrekken uit de greep van de familie X toen u tot tweemaal toe in een ziekenhuis in Tirana opgenomen werd. De tweede maal werd u door het medisch personeel zelfs aangespoord klacht in te dienen maar u weigerde naar eigen zeggen uit angst (CGVS p.17-18).

Voorts kan erop gewezen worden dat nog uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, waarvan eveneens een kopie bij het administratieve dossier werd

gevoegd, u als slachtoffer van ontvoering en/of mensenhandel in Albanië terecht kunt bij verschillende organisaties.

Zo zijn er in de hoofdstad Tirana momenteel twee opvanghuizen. Hoewel het eerste opvanghuis, geleid door de Albanese autoriteiten, enkel gebruikt wordt voor de eerste noodopvang, is langdurig verblijf mogelijk voor slachtoffers met een verhoogd risico op represailles. Het tweede opvanghuis wordt geleid door Different and Equal, een niet-gouvernementele organisatie die voorziet in een volledig reïntegratieprogramma samengesteld op basis van individuele behoeftes en mogelijkheden en bestaande uit verschillende fases. Waar in een eerste fase vooral aandacht besteed wordt aan psychologische bijstand en het bijbrengen van een aantal basisvaardigheden, worden de slachtoffers in een tweede fase progressief terug in de Albanese samenleving ingeschakeld. Zo slaagde Different and Equal er bijvoorbeeld in een vroeger slachtoffer van mensenhandel aan de universiteit te laten studeren.

Verder werd in 2006 op de internationale luchthaven te Rinas bij Tirana een speciaal ontvangstcentrum voor teruggekeerde personen, onder wie slachtoffers van mensenhandel, geopend. Tevens zijn er in Tirana NGO's, zoals het Counselling Center for Women and Girls, het Shelter for Abused Women and Girls en het Independent Forum of Albanian Women, actief. Deze organisaties zijn in het bijzonder gericht op het verlenen van psychosociale en/of juridische assistentie aan slachtoffers van huiselijk geweld, verkrachting en andere misbruiken."

3.5. De Raad meent dat de bovenvermelde informatie die de Commissaris-generaal aanhaalt ten overvloede aantoont dat de autoriteiten in verzoekster land van herkomst in casu geen schuld treft.

De ingeroepen angst voor X, en de onwetendheid zowel over de strenge bestraffing van mensenhandel-slavernij, als over het bestaan van opvang, vormen in hoofde van verzoekster geen verschoningsgrond voor de afwezigheid van het inroepen van hulp aan haar nationale a u t o r i t e i t e n .

Het argument dat verzoekster gezien haar situatie niet op de hoogte kon zijn van alle mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming en bijstand is niet langer dienstig. De bestreden beslissing bevat de namen van een aantal organisaties die verzoekster kan contacteren om de terugkeer naar en de herintegratie in haar land van herkomst mogelijk te maken, alsook om haar te verzekeren van de bescherming van de overheid. De informatie in het administratief dossier toont aan dat de Albanese overheid, alsook bepaalde organisaties, verzoekster kunnen helpen en beschermen, waardoor zij veilig kan terugkeren naar haar land van herkomst. Deze mogelijkheden worden trouwens nergens door verzoekster betwist.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat noch de Staat, noch partijen of organisaties in de Staat, niet willen noch kunnen optreden om bescherming te bieden tegen het risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Bijgevolg is niet voldaan aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/4 §1 van de wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus kan bijgevolg niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 6 december 2007 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE